

Пролог
29 юни 1670 г.
Дворец Сен Клу, Париж
Спешно до Рю дьо Варен, Париж

Кралските лекари се грижиха старателно за нея, както и всички, които идваха да я посетят. Принцеса Хенриета-Анна си легна в леглото тази сутрин, понеже ѝ прилоша; някои казват, че причината е отрова. Тя се гърчи и пища, и стиска корема си, хлипайки – беше жална гледка за наблюдаващите я. Повечето подозират нейния съпруг Орлеанския херцог и неговия любовник Шевалие дьо Лорен, когото кралят прогони от страната само преди две седмици. Но кралят никога няма да осъди своя скандален брат, въпреки че снаха му в момента се измъчва от ужасяваща агония.

Mors certa, hora incerta. Смъртта е сигурна, само часът ѝ е неизвестен, казват римляните. И все пак всичко продължава, както си е било и преди. Придворните се суетят из апартамента на Хенриета-Анна, потънали в безсмислени разговори, сякаш тази нощ не е била по различна от предишните. Никой от тези натруфени пауни всъщност не го е грижа, че искрената добродетелност и младежката красота на принцесата скоро ще бъдат погубени; макар да трябва да признае, че красотата ѝ бързо повехна от неспирните клизми и множеството повръщания. Френските придворни – лесно е да ги различиш от английските по изобилието на дантела и натрапчивата миризма, която се носи от тях – едва прикриват изумлението си, че млада благородничка може да страда толкова неделикатно; и постоянно душат напарфюмираните си кърпички, за да прикрият мириса, който съпътства смъртта. Спалнята на принцесата, която е просторна и гледа към градините на двореца и към Сена, мирише на костница.

Английският контингент – лорд Арлингтън, сър Хенри Рейнолдс, Роджър Озбърн, сър Томас Клифърд, сър Гранвил Хейнс – проявяват повече стоицизъм и не са толкова впечатлени. Въпреки това забелязвам в тях признаци на паника, които не бих свързал с никакви нежни чувства към принцесата. Почти съм сигурен, че не седят покрай нея, защото е любимата сестра на крал Чарлз и любимата снаха на крал Луи, а защото имат недовършена тайна мисия тук, във Франция.

Дейната и вечно присъстваща мадам Северин бди неуморно над Хенриета-Анна. Тази вечер тя не се откъсна от леглото на принцесата, злокобно надвиснала като гарван, дебнеща за всяка въздишка и потръпване на своята господарка. Фаталното заболяване на Хенриета-Анна е превърнало мадам Северин в самото олицетворение на отчаянието и меланхолията, или поне така изглежда; немного отдавна по случайност станах свидетел на караница между тях, за която ще ви разкажа повече, когато се видим. Прислужниците на принцесата са потънали в печал; крият се уплашени по ъглите с червени очи, защото знаят, че след като тяхната господарка сдаде богу дух и истине, ще останат без работа и без свята благодетелка.

Само една, красивата бретонка Луиз дьо Керуал, изглежда, не се притеснява от това, което ѝ готви съдбата. Може би причината е вниманието, което крал Чарлз ѝ обърна в Дувър. Дьо Керуал не е умна, но е миловидна и много амбициозна. Тя доста парадирва със своята добродетелност, но съм чувал слухове за нейна предишна връзка с граф Дьо Со, за когото мога да твърдя, че е истински грубиян и измамник. Освен това е бедна. Въпреки че стана придворна дама на кралицата, не успя да се уреди с добре поставен в двора съпруг във Франция.

Трябва да завърша това писмо – по-късно ще пиша още.

* * *

Вече минаваше три часът. Мадам Северин се изправи и поиска да повикат епископа – краят на принцесата беше близо. Но не... Принцесата ѝ махна да се върне обратно, надигна се на немощните си ръце, за да произнесе няколко думи с пресипнал глас. Мадам Северин погледна към препълнената стая, очите ѝ бяха необичайно ярки на светлината на свещите.

– Мосю Озбърн – каза тя с натежал от мъка глас.

Придворните реагираха със смаяни възгласи, потиснати думи на протест, дори негодувание. Защо Роджър Озбърн? Англичанинът не беше от любимците ѝ. Приятел бе на крал Чарлз и на Хенриета-Анна, разбира се, но се беше присъединил късно към роялистката кауза. Нима принцесата бе забравила миналото му на парламентарист, отношенията му с Кромуел?

Може би в момента от значение бе единствено това, че Озбърн зарязва бързо своите някогашни приятели, когато Чарлз бе възстановен на трона.

Озбърн пристъпи напред, мъж на средна възраст в старомодни тъмни дрехи и евтина перука. Голямо рождено петно в тъмновинен цвят и с формата на мида минава през дясната му вежда. Той коленичи до леглото на Хенриета-Анна, после се наведе, за да чуе слабия ѝ пресипнал глас. Докато тя му шепнеше, очите му се разшириха от изумление и той поклати глава. Каквато и задача да му поверяваше, не я желаше, макар с подобен отказ да рискуваше обвинение в измяна. Хенриета-Анна се изнерви. Мадам Северин приближи, готова да прекрати опасния за здравето на принцесата разговор. Принцесата обаче я отпрати с ръка, после свали масивен златен пръстен от пръста си. Притисна го в дланта на Озбърн. Той се взря в него така, сякаш никога не е виждал пръстен през живота си.

Когато се изправи, имаше изражение на човек, чул нещо изключително разтърсващо. Принцесата нададе мъчителна въздишка и се отпусна назад в леглото си, като тялото ѝ се изви от болка.

Мадам Северин повика епископа и в стаята настана оживление, докато придворните отстъпваха встрани, за да му направят път. Епископът се впусна към леглото, но беше напразно: предсмъртното стенание на принцесата бе толкова силно, че всички чуха, че тя умира. Шепот на изненада се надигна из стаята и придворните прекратиха разговорите си. Пръстенът падна от ръката на Озбърн и се изтърколи по пода – златиста ивица светлина. Най-накрая се спря в стената и се обърна на една страна, завъртайки се по ръба си като пумпал, а металната му песен изпълни внезапно възцарилата се тишина.

Твоята скъпа приятелка и мой ангел, принцеса Хенриета-Анна, ни напусна, нейната лъчезарност загасна прекалено рано. Ще кажа само това:

Letum non omnia finit. (Смъртта не е краят на всичко.)

Оставам твой верен и любящ.